

M. G. L E O N A R D

DE LEGENDE

VAN DE

VÄKINGEN

Illustraties door Manuel Šumberac

DE FONTEIN

Hoi dagboek,

Weet je nog dat Sim me vertelde dat hij deuren in de tijd kon openen en dat ik hem niet geloofde? Nou, het is echt zo! Hij is een tijdsleutel. Ik heb het met eigen ogen gezien. Dat geloof je toch niet? Mijn beste vriend is een heuse tijdreiziger!

Sim zegt dat als er iets belangrijks gebeurt, de deuren in de directe omgeving een speciaal geluid gaan uitzenden - een unieke resonantiefrequentie - waardoor ze in tijddeuren veranderen. Als een tijdsleutel dan muziek maakt die harmonieert met het geluid van de tijddeur, gaat die naar die tijd open.

Niet iedereen kan het - jammer maar helaas. Je moet goed zijn in muziek. Alleen tijdsleutels kunnen tijddeuren openen, omdat alleen zij ze kunnen horen. Meestal zijn tijdsleutels kinderen of jonge volwassenen, omdat je gehoor slechter wordt als je ouder wordt. Mevrouw L, de moeder van Sim, was vroeger ook een tijdsleutel, maar zij kan de deuren niet meer horen. Daarom reizen tijdsleutels altijd in tweetallen. Als je in het verleden bent en opeens de deuren niet meer kunt horen, zit je vast. Als je met z'n tweeën bent kun je, zolang één iemand de deuren nog kan openen, allebei nog terug.

Sim reist door de tijd met zijn nicht Portia, die best aardig is, zolang je het maar met haar eens bent. Wij drieën zijn een tijdteam aan het worden. Het is echt super. Zij oefenen met muziek maken en krijgen gevechtstraining, want het kan gevaarlijk zijn in het verleden! Ik help ze met het onderzoek.

Wat er dan onderzocht moet worden? Dat zal ik je vertellen: een geheim genootschap, de Raad der Sleutels. Echt een heel louche club. De Raad is de baas over de tijddeuren en heeft heel veel regels die bepalen wie er wel of niet doorheen mag. Sim en zijn familie hebben een hele poos geleden de regels van de Raad overtreden en moeten zich nu verborgen houden als vogelvrije sleutels.

Dus je begrijpt: geschiedenis is opeens interessant geworden!

Nelson

(beste vriend van een tijdreiziger)

Lieve Calli,

Ik vrees dat je kwaad op me bent. Geloof me alsjeblieft, maar ik had mijn redenen om jou en de kinderen in Egypte achter te laten. Voordat jij opdook, was ik bezig een kwestie op te lossen.

Iemand bij het Raad der Sleutels College waarschuwde me dat ze een jager op mijn kinderen af wilden sturen om te zien of ze resonantie konden waarnemen. Mijn zoons, Kai en Alex, zijn geen sleutels en weten niets van de deuren, maar de kleine Portia zit vol muziek. Ik was bang dat ze haar zouden meenemen, dus bracht ik haar naar Londen. Ik had het idiote idee dat we samen op avontuur zouden gaan en de jagers van de Raad te slim af zouden zijn. Maar Aria Tamora, hoofdjager, stelde een deal voor: Portia's vrijheid in ruil voor de gouden scarabee.

Ik had het je moeten vertellen, maar ik wist niet of ik je kon vertrouwen. Je was zo lang weggeweest.

In Luxor probeerde ik te onderhandelen met de Raad door te zeggen dat het me niet was gelukt de scarabee te vinden. Ik zwoer elke andere opdracht van hen aan te nemen, als Portia haar vrijheid maar zou behouden. De missie die ze me hebben opgedragen is zwaar.

Als ik niet terugkom, vertel Portia dan alsjeblieft dat ik niks waard ben, een rotte appel, en dat ze beter af is zonder mij. Dat zal ze vast makkelijk van je aannemen. Ik ben geen goede vader.

Geloof me alsjeblieft als ik zeg dat ik jou en Sim nooit zou verraden bij de Raad.

De Lasenby-vertrekken zijn veilig. Doe alsof je thuis bent. En zorg alsjeblieft voor mijn fantastische kleine meid.

Emmett

Een verborgen deur

Er lichtte een vonk van nieuwsgierigheid op in Sims brein toen hij vanuit de deuropening van de slaapkamer naar zijn nichtje keek. Portia stond in haar zwart-geel gestreepte trui en legging bij de ingebouwde kledingkast van haar vaders antieke Chinese bruidsbed. Met één hand speelde ze op haar trompet en met de andere was ze bezig aan kastdeuren te trekken.

‘Wat doe je?’

Portia draaide zich om en wierp met een geërgerd gebaar haar lange rode vlecht over haar schouder. Haar lichtbruine ogen spuwden vuur. ‘Ik dacht dat je weg was.’

‘We zijn net terug.’ Sim stapte de slaapkamer van zijn oom binnen. ‘Nelson is zijn computer aan het installeren op het bureau in de bibliotheek.’

‘Ik kom zo.’ Portia wuifde hem weg.

‘Normaal speel je hierbinnen niet op je trompet.’ Sim bekeek het groene gestreepte behang, de kist met beddengoed, de houten vloerplanken, het verschoten vloerkleed en het bed, een vreemd geval dat nog het meest leek

op een soort blokhut. Zijn moeder sliep hier sinds ze uit Egypte waren teruggekomen en hadden ontdekt dat oom Emmett verdwenen was.

‘Maar dat mag ik heus wel als ik wil.’

‘Ja,’ beaamde Sim zachtjes, ‘maar je doet het anders nooit.’

‘Nou en?’

‘Als je op zoek bent naar een aanwijzing die je kan vertellen waar je vader naartoe is...’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Misschien kan ik je helpen.’

Portia schudde haar hoofd. ‘Dan zeg je het tegen je moeder,’ zei ze stellig.

‘Als jij dat niet wilt, doe ik het niet.’ Sim knipperde niet met zijn ogen. ‘Erewoord.’

Portia bleef hem een hele poos aankijken. ‘Goed dan. Kom binnen en doe de deur dicht.’

Ze ging op de rand van haar vaders bed zitten en Sim nam naast haar plaats. ‘Toen ik hier net was, in de Lasenby-vertrekken, voor jij en tante Calli erbij kwamen, zei pap tegen me dat deze kamer verboden terrein was. ’s Avonds hoorde ik hem hier vioolspelen. Ik moet telkens terugdenken aan die tijd, toen we nog met z’n tweetjes waren.’ Een dromerige blik verzachtte haar vastberaden trekken. ‘Er moet een reden zijn dat ik hier van pap niet mocht komen.’ Ze knipperde met haar ogen en draaide zich om naar Sim. ‘Ik denk dat deze kamer geheimen verbergt.’

‘Geheimen die ons kunnen vertellen waar hij naartoe is?’ Sim wist dat Portia zich zorgen maakte over haar vader, al deed ze haar best om het te verbergen.

‘Misschien,’ antwoordde Portia. ‘Ik heb zijn brief wel honderd keer gelezen. Hij zit in de problemen. Dat weet ik gewoon.’ Ze schopte met haar laarsje tegen de houten ombouw van het bed. ‘Ik heb elke centimeter van dit stomme bed bekeken. Ik heb op elke knoest gedrukt, tegen elk paneel geduwd...’ Ze liet haar trompet door de lucht zwiepen. ‘Niks.’

‘Mam heeft het hier waarschijnlijk ook al doorzocht,’ zei Sim bedachtzaam. Hij keek om zich heen.

De Lasenby-vertrekken vormden een ondergronds appartement dat bestond uit een woonkamer-bibliotheek, een badkamer, deze slaapkamer, de orchideeënkamer waarvan Portia een tweede slaapkamer had gemaakt en een lift naar boven, naar warenhuis Liberty’s, waarvoor je een speciale sleutel nodig had. Er waren geen ramen, want het appartement bevond zich diep in de kelder van de enorme, oude winkel, verborgen en vergeten, midden in het hart van Londen.

‘Pap verstopt niks op plekken waar het gemakkelijk kan worden gevonden.’ Portia zweeg even. ‘Ik dacht dat hij zijn geheimen misschien in een andere tijd had verborgen.’

‘Denk je dat hier een tijddeur is?’ Sim sprong overeind. ‘Zou mam dat dan niet hebben geweten?’

‘Tante Calli is geen sleutel meer. Als er een tijddeur is, kan ze die niet meer horen, vinden of openen,’ zei Portia botweg. ‘Ik heb gewacht tot jullie allemaal weg waren, zodat ik kon proberen of ik het wel kon.’

‘En, is het gelukt?’ Er liep een rilling van opwinding langs Sims ruggengraat omhoog. ‘Heb je iets gehoord?’

‘Ik dacht van wel, maar ik kom er maar niet achter waar het precies vandaan komt.’ Ze wierp hem een zure blik toe. ‘En toen kwam jij binnenstormen.’

‘Wil je dan niet dat ik je help?’ Sim snapte het niet.

‘Nee. Ik bedoel, jawel, maar...’ Portia bestudeerde haar trompet met een blik alsof er vuil op de kleppen zat. ‘Hoor eens, Emmett mag dan niet de beste vader ter wereld zijn, maar hij is wel mijn vader. Als hier ergens een geheime deur is... dan hoor ik degene te zijn die hem vindt.’

‘O,’ zei Sim, die opeens begreep waarom zijn nichtje zo geheimzinnig deed. ‘Ik snap het. Zo zou ik er ook over denken als mijn vader nog leefde. Dan zou ik ook degene willen zijn die hem vond.’

Portia’s dankbare glimlach ging over in een gefrustreerde frons. ‘Ja, nou ja, mijn trompet maakt te veel lawaai. Als ik erop speel, hoor ik de tijddeur bijna niet meer, en...’ Haar wangen kleurden roze. ‘Ik weet hoe het galmen klinkt, maar ik heb het altijd alleen maar gehoord wanneer ik zelf niet speelde. Ik heb nog nooit in mijn eentje een deur geopend.’ Ze meed zijn blik. ‘Ik weet niet hoe het moet.’

Sim dacht aan de tijddeuren in Egypte. Zijn moeder zei dat ze een galmend geluid hoorde en dan een melodie op haar fluit speelde die ermee harmonieerde, om de deur te openen. Maar Sim ervoer het anders. De resonantie van de tijddeuren bezorgde hem hoofdpijn. Hij werd er miselijk van. Het was niet iets wat hij hóorde, het was een gevóél. En hij kon ook niet uitleggen hoe hij ze opende. ‘We moeten allebei nog oefenen.’ Hij stootte haar aan. Ze

beloonde hem met een schoorvoetende glimlach. ‘Laat me je helpen.’

‘Oké, maar als we een tijddeur vinden, wil ik er in mijn eentje doorheen.’

Ze wisten allebei dat dat tegen de regels was. Tijdsleutels hoorden in tweetallen te reizen, voor de veiligheid.

‘Want...’ voegde Portia er gehaast aan toe, ‘als pap inderdaad met iets schimmigs bezig is, wil ik het als eerste weten. Ik wil niet dat hij nóg erger in de problemen komt.’

‘Begrepen.’ Sim knikte. ‘Je gaat er in je eentje doorheen.’

Portia ademde diep in, zette de trompet aan haar lippen en speelde het eerste deel van Haydns Trompetconcert in Es.

Het geluid dat zijn nichtje aan een klauwen van koperen buizen kon ontlokken was zo zuiver dat het je recht in het hart raakte. Alle gedachten werden uit Sims hoofd verjaagd. Hij werd zich bewust van een vervelend, bonzend gevoel in zijn achterhoofd. Hij stak zijn vinger op om aan te geven dat hij iets had opgevangen en liep toen een paar passen bij het bruidsbed vandaan. Het bonzen vervaagde. Hij sloot zijn ogen en bewoog naar links. Het verdween. Hij zette twee stappen naar rechts. Het bonzen keerde terug. Nog een paar passen om het houten bed heen en het werd sterker. Een paar passen verder gonsde zijn hoofd van de pijn. ‘Hier,’ bracht hij hijgend uit. Hij dwong zichzelf zijn ogen te openen terwijl zijn maag protesteerde. Voor zijn ogen dansten schaduwachtige vlekjes. Maar er waren helemaal geen muren in de buurt. Hij sloeg met zijn vlakke hand tegen de houten ombouw van het bed. Die gaf

niet mee. Er was nergens een deur te bekennen. ‘Ik snap het niet.’ Zijn botten resoneerden zo hevig dat zijn benen in pap veranderden. Hij liet zich op zijn knieën vallen. ‘Hij zou hier moeten zijn.’

Portia hield op met spelen.

De opluchting toen de resonantie wegtrok ontlokte aan Sim een dankbaar gekreun.

‘Gaat het?’ Portia hurkte naast hem neer.

‘Zo meteen wel weer,’ mompelde Sim. ‘Je hebt absoluut gelijk. Er is hier ergens een verborgen tijldeur.’

‘Sim!’ Portia schopte tegen een hoek van het vloerkleed. ‘Opzij!’

Sim kroop van het vloerkleed af terwijl zij het omsloeg.
'Een luik!'

Terwijl Sim overeind krabbelde, pakte Portia de verzonken handgreep vast om het luik omhoog te trekken. Toen hij in het duister tuurde, zag hij een ruimte zo groot als een badkamer met langs een van de muren lege rekken. 'Het is een wijnkelder!'

'We hebben de deur gevonden!' Portia's ogen fonkelden van triomf om deze ontdekking. 'Het is een tijdluik!' Ze sloot het en tilde haar trompet op. 'Achteruit.'

Terwijl ze speelde, rolde Sim bij haar vandaan en kneep hij zijn ogen dicht, want de misselijkheid en de pijn keerden dubbel zo hevig terug. Toen hield de trompet opeens op. Hij opende zijn ogen en zag dat het luik dichtzat en dat zijn nichtje was verdwenen.

'Portia?' Sim stak zijn hand in zijn zak en omklemde de stemvork die hij overal mee naartoe nam. Die kon hij gebruiken om de tijddeur te openen als hij wilde, maar hij had haar iets beloofd en hij was van plan zich eraan te houden. Daarom liep hij de kamer uit.

'Daar ben je,' riep Nelson toen Sim de bibliotheek binnen kwam. 'Kom eens. Moet je kijken.'

Nelson was Sims beste vriend en de slimste persoon die hij kende. Hij had de oude laptop op het chique houten bureau aan de andere kant van het vertrek neergezet en hem aangesloten en opgestart. 'Ik heb het wifwachtwoord van het warenhuis gekraakt. We hebben internet.'

'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'

'Ach, je weet wel.' Nelson grijnsde over zijn schouder

terwijl zijn bruine vingers over de toetsen vlogen. 'Internetvaardigheden.' Hij fronste zijn voorhoofd. 'Waar is Portia?'

'Die is ergens mee bezig.' Sim trok een stoel bij en ging naast zijn beste vriend zitten. 'Ze komt zo wel.'

'Laten we het Egyptische nieuws nalopen om te zien of er iets wordt gezegd over jullie nachtelijke bezoekje aan de Vallei der Koningen. Het zou handig zijn om te weten of jullie worden gezocht. Voor het geval je er ooit nog een keer naartoe moet.'

Terwijl de minuten wegtikten, betrapte Sim zichzelf erop dat hij telkens naar de deur van de slaapkamer keek. Hij maakte zich steeds meer zorgen over zijn nichtje. Elke ochtend als zijn moeder gevechtsoefeningen met hem en Portia doornam, waarschuwde ze hen voor de gevaren als je in je eentje door een tijldeur ging.

'Gaat het wel?' vroeg Nelson, die over zijn bril heen naar Sim tuurde.

'Ik... eh... ja...'

De deur aan de andere kant van de bibliotheek vloog open.

'Ik weet waar pap mee bezig is!' verkondigde Portia. Ze beende met een blos op haar bleke wangen en een vuur in haar lichtbruine ogen de kamer binnen.

Sim sprong overeind, opgelucht om zijn nichtje weer te zien. Ze had een stapel papieren en een dik, oud boek bij zich.

'Hij zoekt de Gjallarhoorn!' riep Portia opgewonden uit.

‘Wat is de Gjallarhoorn?’ vroeg Nelson.

‘Dat is een legendarische Vikinghoorn die de *ragnarok* inluidt.’

‘De ragnarok?’ vroeg Sim met een blik op Nelson. ‘Is dat niet het einde van de wereld?’

De Gjallarhoorn

‘Naar welke tijd leidde het luik?’ vroeg Sim aan Portia.

‘Luik?’ Nelson draaide zich om; hij begreep er niets van. ‘Welk luik?’

‘In paps kamer, onder het vloerkleed.’ Portia legde de stapel papieren op de salontafel, maar het in leer gebonden boek bleef ze vasthouden. Op de rug stond de titel *De onafhankelijke deurenatlas*. ‘Hij heeft daar een bureau staan.’

‘Even een stukje terug.’ Nelson stak zijn handen op. ‘Zit er een geheim luik in de kamer van je vader?’

‘Een tijdluik.’ Sim knikte. ‘Als je het nu opent, zie je alleen een lege wijnkelder.’

‘Slim!’ Nelson draaide zich om naar Portia. ‘Weet jij naar welke tijd het leidt?’

‘Nee, maar pap zegt altijd dat Arthur Liberty ons toestemming heeft gegeven om hier te wonen. Pap praat over hem alsof het een goede vriend van hem is.’ Ze keek omhoog naar het imposante portret van een gezette man in een driedelig bruin pak met een mosterdgele stropdas, dat

boven de open haard hing. 'Ik vermoed dat het luik uitkomt aan het begin van de twintigste eeuw, toen ze deze vertrekken aan het bouwen waren.'

'Denk je dat hij op de hoogte is van je vaders missie om die dinges-hoorn te vinden?' vroeg Nelson.

'De Gjallarhoorn,' verbeterde Portia hem.

'Stel dat de Gjallarhoorn het voorwerp is dat oom Emmett in opdracht van de Raad moet zien te vinden?' vroeg Sim. 'In zijn brief zei hij dat hij had gezworen elke opdracht van hen aan te nemen.'

'Dat zou kunnen. Maar...'. Portia gebaarde naar de perkamentrollen en papieren op de tafel. 'De Gjallarhoorn wordt in al die documenten genoemd. De meeste rollen zijn in een vreemde taal. Pap heeft ze vertaald. Ik herken zijn handschrift. Hij moet er al een eeuwigheid mee bezig zijn.'

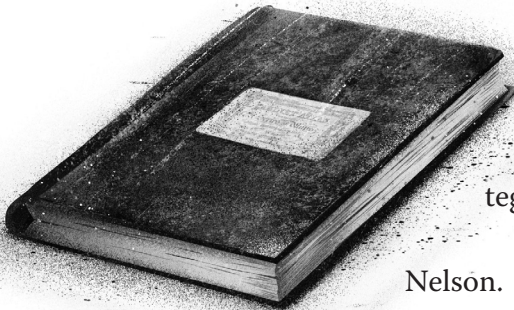
'*De onafhankelijke deurenatlas*.' Sim las de titel voor terwijl hij met zijn vingertoppen over de rug van het boek

streek. 'Je hebt hem gevonden!'

'Ja.' Portia klemde het boek liefkozend tegen haar borst.

'Wat is het?' vroeg Nelson.

'Een verzameling kaarten waarop alle bekende tijddeuren ter wereld zijn aangegeven.' Portia sloeg het boek open. 'Deze kaart is getekend

door Francis Drake, een Engelse zeeheld uit de zestiende eeuw. Kijk, hier heeft hij zijn handtekening gezet.'

Sim en Nelson verdrongen zich om het vergeelde perkament te kunnen bekijken.

'Deze is door Napoleon gemaakt.' Ze bladerde naar het eind van de atlas. 'Sommige kaarten zijn nieuw. Deze heeft pap gemaakt van Kopenhagen, toen hij in Denemarken was.'

'Denk je dat Francis Drake en Napoleon tijdsleutels waren?' vroeg Sim aan Portia.

Ze knikte. 'Misschien wel.'

'Zeg!' zei Nelson ademloos toen hij iets bedacht. 'Als er in de slaapkamer een tijdluik is en het veilig is, kunnen jullie me er mee naartoe nemen.'

Sim en Portia keken elkaar aan.

'Ach, kom op nou. Het kan nooit gevaarlijk zijn als de tijddeur alleen maar naar een wijnkelder leidt.'

'Welke tijddeur?'

Ze schrokken alle drie hevig en Portia sloeg de atlas dicht.

Sims moeder stond in de deuropening in haar gebruikelijke zwarte sportkleding, met haar lange haar in een strakke paardenstaart. Ze hadden haar niet binnen horen komen. Ze droeg twee uitpuilende boodschappentassen alsof ze niets wogen.

'Hallo, mevrouw L,' begroette Nelson haar schuldbe-wust.

'Hoi, mam,' zei Sim.

'Tante Calli!' Portia deed een stap naar voren. 'Onder

het vloerkleed in paps slaapkamer zit een luik.’

‘Dat weet ik.’ Callidora zette de boodschappentassen neer. ‘Het leidt naar een lege kelder.’

‘Het is een tijddeur.’ Portia hield het boek omhoog. ‘Ik heb daarbeneden op een bureau *De onafhankelijke deurenatlas* en een stapel spullen van pap gevonden.’

‘O! Wat goed van je, Portia.’ Callidora haastte zich de kamer door. ‘Mag ik?’ Ze stak haar handen uit. Portia overhandigde haar de atlas. Sims moeder sloeg hem vol eerbied open en bladerde er gretig doorheen. ‘Ik heb dit boek vijftien jaar geleden voor het laatst gezien. Toen stonden er veel minder kaarten in.’ Ze keek naar Portia. ‘Je vader heeft niet stilgezeten. Er staan hier deuren in waar ik niets van wist.’

‘Denk je dat pap het erg zou vinden als ik de tijddeuren zou toevoegen die we in Egypte hebben ontdekt?’ vroeg Portia.

‘Dat zou Emmett geweldig vinden.’ Callidora gaf de atlas terug en richtte haar aandacht op de perkamenten en papieren op de salontafel. ‘Wat is dat allemaal?’

‘Paps werk,’ antwoordde Portia.

‘Portia denkt dat oom Emmett op zoek is gegaan naar de Gjallarhoorn,’ zei Sim.

‘De Gjallarhoorn?’ Callidora ging op de bank zitten en bladerde door de papieren. ‘Maar dat is een oude noordse mythe. Emmett is er al sinds onze jeugd door gefascineerd, maar hij bestaat niet echt.’

‘Wat voor hoorn was het?’ vroeg Portia.

‘Meestal een ossenhoorn, of een metalen hoorn die zo

was gemaakt dat hij op een ossenhoorn leek. In feite gewoon een trompet zonder kleppen. Ze bliezen erop ten teken dat ze in de aanval gingen, maar er werd ook uit gedronken.'

'Kennelijk denkt oom Emmett dat de Gjallarhoorn echt bestaat,' zei Sim.

Portia knikte instemmend. 'Hij heeft pagina's vol aantekeningen gemaakt en er verwijzingen naar gevonden in oude geschriften,' zei ze.

'We dachten dat het vinden van de Gjallarhoorn misschien de zware taak was die de Raad Emmett heeft opgelegd,' zei Nelson tegen Callidora.

'Dat lijkt me onwaarschijnlijk.' Callidora keek peinzend. 'Zelfs als hij echt zou bestaan, wat moeten ze er dan mee?'

'Zou hij veel geld waard zijn?' vroeg Portia. 'Dat is voor pap meestal reden genoeg.'

Callidora knikte. 'Hij zou van onschatbare waarde zijn. En ongelooflijk machtig en gevaarlijk.'

'Pap zou toch nooit zomaar iets gevaarlijks aan de Raad geven, hè?' vroeg Portia zenuwachtig.

'Vast niet.' Callidora gaf haar een klopje op haar been.

'Denk je dat oom Emmett naar de tijd van de Vikingen is gereisd?' vroeg Sim.

'Ik weet niet zo goed wat ik ervan moet denken,' gaf Callidora toe.

'We moeten hem gaan zoeken.' Portia keek haar smekend aan. 'Wat hij ook van plan is, hij doet het om mij te beschermen. Ik vergeef het mezelf nooit als hem iets overkomt.'

‘We vinden hem wel,’ verzekerde Callidora haar. ‘Je hebt al een nuttige aanwijzing ontdekt.’ Ze keek naar Sim en Nelson. ‘Als Emmett naar de tijd van de Vikingen is gereisd, dan kunnen we maar beter zo veel mogelijk te weten zien te komen over het leven van toen.’ Ze wees naar de oostelijke wand van de bibliotheek. ‘Sim, pak mijn geschiedenisboeken erbij. Nelson, speur internet af. Portia, zoek in de atlas alle deuren op die naar de periode tussen de negende en de twaalfde eeuw leiden.’

Callidora tilde de boodschappentassen op, bracht die naar de eettafel die dienstdeed als aanrecht en kwam terug met een vergrootglas om de perkamenten te bestuderen die Portia van Emmetts bureau had gepakt.

‘Was ik maar een tijdsleutel,’ zei Nelson terwijl Sim een boek van de plank pakte dat *Vikingreizen en -legenden* heette. ‘Stelletje geluksvogels. Stel je voor: echte Vikingen ontmoeten.’

‘Waren Vikingen geen piraten die vreedzame dorpjes overvielen, plunderden en uitmoordden?’ vroeg Sim. ‘Ik heb helemaal geen zin om ze te ontmoeten. En eerlijk gezegd verbaast het me dat Emmett dat zou durven.’ Hij liet zijn stem dalen tot een gefluister. ‘Hij is eerder sluw dan dapper, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Hier staat...’ Nelson zat bijna met zijn neus tegen het scherm van zijn laptop. ‘...dat het Vikingtijdperk bijna driehonderd jaar duurde, en omdat de Noormannen uitstekende zeelieden waren, leefden ze niet alleen in Scandinavië. Ze vestigden zich in Engeland, Ierland, IJsland, Groenland, Rusland, Frankrijk... Er leefden zelfs Vikingen

aan de Afrikaanse kust!’ Hij keek Sim aan met bruine ogen die door zijn bril werden uitvergroot. ‘Eén man zoeken, in een periode van driehonderd jaar, over de halve wereld...’ Hij floot sceptisch. ‘Dat is wel een heel klein speldje in een gigantische hooiberg.’

‘Ik kan in de atlas maar twee Vikingdeuren vinden,’ zei Portia, die op de bank zat. ‘Er is er een in de buurt van York, in een dorpje dat Stillingfleet heet. Het is de deur van een kerk, de St.-Helen.’

‘Hier heb ik misschien iets,’ zei Sim. Hij hield een dun boekje omhoog. ‘Een tijdschrift over de geschiedenis van de astronomie. Jaargang 1, nummer 2, uit augustus 1970.’

‘Astronomie?’ Portia fronste haar voorhoofd. ‘Wat heeft dat met de Vikingen te maken?’

‘Het lag tussen Emmetts papieren. Er zat een stukje karton bij dit artikel.’ Sim hield het boekje weer omhoog, zodat ze de titel konden lezen. “‘Het raadsel van de gouden hoorns”. Het gaat over twee zuiver gouden, met runen bedekte Vikinghoorns die in Denemarken zijn opgegraven.’

‘Runen? Dat is Vikingschrift,’ zei Nelson opgewonden.

‘Volgens het artikel vertellen de hoorns het verhaal van een zonsverduistering,’ zei Sim, terwijl hij vluchtig het artikel doorlas. ‘Daarom zal het wel in een astronomietijdschrift staan.’

‘Een zonsverduistering kan een manier zijn om het einde van de wereld te verbeelden,’ zei Portia. ‘Maar pap is op zoek naar één hoorn, niet twee.’

‘Mag ik eens kijken?’ Callidora pakte het tijdschrift aan.

‘Eens zien wat internet ons kan vertellen over twee

gouden Vikinghoorns die in Denemarken zijn gevonden.' Nelson draaide zich om op zijn stoel en begon verwoed te typen. Met een zwierig gebaar drukte hij op een toets en de zoekresultaten rolden over het scherm. 'Bingo.' Hij klikte op een link. 'De gouden hoorns van Gallehus.'

'Waar ligt Gallehus?' Portia kwam vlak achter Nelson staan. Callidora volgde haar, met de atlas in haar handen.

'In Denemarken,' antwoordde Nelson. 'Vlak bij de grens met Duitsland.'

'Wacht, ga eens een stukje terug.' Sim boog naar voren. 'Moet je kijken. Hier staat dat de hoorns al drie keer zijn gestolen!'

'Wanneer zijn ze voor het eerst gestolen?' vroeg Callidora. 'En waar?'

'In 1802,' antwoordde Nelson. 'Uit het kasteel van Kopenhagen.'

'Wacht eens! Er staat een kaart van Kopenhagen in de atlas. Die heeft pap getekend.' Portia nam de atlas over van Callidora en bladerde er opgewonden doorheen. 'Denk je dat een van de twee Gallehus-hoorns de Gjallarhoorn zou kunnen zijn?'

'Emmett denkt kennelijk van wel,' antwoordde Callidora peinzend. 'Het Vikingtijdperk is een beruchte gevaarlijke periode uit de geschiedenis. Je vader zou echt niet zijn leven wagen om daarnaartoe te reizen, tenzij hij geen andere keus had. Maar dat zou ook niet nodig zijn als de Gjallarhoorn ook in 1802 kan worden gevonden.'

'Hij is in Kopenhagen!' Portia pakte Sim bij zijn arm. 'Ik weet het zeker.'

Nelson zat al te typen. ‘Er vertrekt vanavond om half-tien een vlucht waar nog plaatsen voor te reserveren zijn.’ Hij keek op zijn horloge. ‘Als we de metro nemen naar Victoria, kunnen we binnen een uur op de luchthaven van Gatwick zijn en hebben we zelfs nog tijd om in de vertrekhal een hapje te eten voor we aan boord moeten.’

‘Reserveer maar.’ Callidora haalde een creditcard uit haar portemonnee. Toen ze die aan Nelson overhandigde, zag Sim dat er ‘Mw. Charlotte Granger’ op stond, en hij vroeg zich af hoeveel aliassen zijn moeder had gecreëerd terwijl ze voor de Raad op de vlucht was.

‘Eh...’ Nelson keek een beetje ongemakkelijk. ‘Hoeveel plaatsen moet ik reserveren? Drie?’ Hij zweeg even. ‘Of vier?’

‘Nelson mag ook mee,’ zei Sim haastig. ‘Toch, mam?’

‘Toe, tante Calli,’ smeekte Portia. ‘We hebben Nelson nodig. Hij is onze IT-expert.’

Callidora keek strak naar het drietal. ‘Dan heeft hij wel zijn paspoort nodig.’

‘Dat heb ik altijd bij me.’ Nelson haalde zijn paspoort uit zijn schoeltas.

‘Je weet dat je geen sleutel bent, Nelson,’ zei Callidora streng. ‘Je mag niet door tijddeuren heen.’

‘Weet ik,’ antwoordde hij serieus. ‘Ik zal het niet doen, erewoord.’

‘Goed dan. Ik zal je moeder bellen en tegen haar zeggen dat we een paar dagen op cultuurreis naar Kopenhagen gaan. Als zij het goedvindt, mag je mee.’

‘Gaaf!’ Nelson was opgetogen. ‘Dank je, mevrouw L.’

‘Kijk eens of je de exacte datum in 1802 kunt achterhalen waarop die hoorns gestolen werden,’ zei Callidora.

Nelson draaide zich weer om naar zijn laptop en begon te typen. ‘4 mei,’ verklaarde hij triomfantelijk.

‘Dat is vandaag!’ riep Portia uit.

‘Dat betekent dat Emmett vanavond zal proberen door deze tijddeur heen te gaan!’ Callidora wees naar de kaart van Kopenhagen in de atlas. ‘Als we geluk hebben, halen we hem nog in.’

‘Denk je dat hij op de avond dat de hoorns zijn gestolen het kasteel in zal gaan?’ vroeg Portia.

‘Nee, hij zal buiten wachten.’ Callidora’s ogen schitterden. ‘Want Emmett weet dat het gemakkelijker is om een dief te beroven dan een burcht.’

Voor mijn oogverblindende, onverschrokken nicht Emmeline

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Time Keys: the Hunt for the Golden Scarab*

Verschenen bij Macmillan Children's Books, an imprint of Pan Macmillan

© 2025 M.G. Leonard

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding en illustraties: Manuel Šumberac

Omslagontwerp: Lisette Vink, Het Omslag Atelier

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7937 2

ISBN e-book 978 90 261 7938 9

NUR 283, 282

Citaat blz. 5:

Dr. Jan de Vries, *Edda: Goden- en heldenliederen uit de Germaanse oudheid*. Vertaald en van inleidingen voorzien door dr. Jan de Vries; herzien door Aleid Boon-de Vries en prof. dr. J.A. Huisman, Utrecht, 2012 (herziene uitgave; eerste druk Amsterdam, 1938)